

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **nezl. A. V.**
bytem X

zast. pěstouny K. K. a D. K., oba bytem X, D. K. zast. zmocněnkyní R.
M., bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2022, sp. zn. SZ/MPSV-2021/72613-921,
č.j. MPSV-2022/62080-921,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a průběh předcházejícího řízení

1. Žalobce podal prostřednictvím svých pěstounů žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 17. 3. 2021, č. j. 3144/2021/ROS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že se žalobci ode dne 1. 6. 2020 do 28. 2. 2022 přiznává příspěvek na péči ve výši 3 300 Kč měsíčně (výrok I), a že se žalobci ode dne 1. 3. 2022 zvyšuje příspěvek na péči z 3 300 Kč na 6 600 Kč měsíčně (výrok II).
2. Žalobce požádal o příspěvek na péči dne 29. 6. 2020. Podle výsledku posouzení stupně závislosti ze dne 6. 10. 2020 a doplňujícího posouzení ze dne 22. 1. 2021, provedeného posudkovým lékařem OSSZ Brno-venkov, nebyl žalobce schopen z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat dvě základní životní potřeby (stravování a péče o zdraví). Podle prvostupňového rozhodnutí tedy žalobce nebyl uznán za osobu, která je podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), závislou na pomoci jiné fyzické osoby. V odvolání zmocněnkyně žalobce namítala, že žalobce potřebuje každodenní pomoc a dohled ve více než pěti základních životních potřebách.
3. V rámci odvolacího řízení byl zpracován posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též jen „PK MPSV“). Podle tohoto posudku ze dne 29. 6. 2021, kdy komise jednala bez přítomnosti žalobce, byl přijat závěr, že žalobce k datu 29. 6. 2020 i k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyl neschopen zvládat alespoň tři základní životní potřeby. Za nezvládanou byla uznána toliko jedna základní životní potřeba (péče o zdraví). V reakci na vyjádření zmocněnce žalobce zadal žalovaný PK MPSV doplnění posudku. Jednání PK MPSV proběhlo za přítomnosti žalobce, na němž došlo k jeho vyšetření. PK MPSV dne 10. 8. 2021 přijala závěr, že žalobce ode dne 29. 6. 2020 do 9. 8. 2020 nebyl závislým na péči jiné fyzické osoby ve smyslu zákona o sociálních službách (za nezvládanou byla uznána pouze základní životní potřeba péče o zdraví), PK MPSV však stanovila jeho závislost ve stupni I (lehká závislost) ode dne 10. 8. 2021, a to z důvodu nezvládání tří základních životních potřeb (komunikace, stravování, péče o zdraví).
4. Proti závěrům doplněného posudku zmocněnec žalobce namítal mj. neprofesionální posouzení ze strany PK MPSV, předloženy byly další lékařské nálezy. Žalovaný proto nechal zpracovat srovnávací posudek jinou PK MPSV. Ta zasedala v Ostravě dne 14. 12. 2021, jednala bez přítomnosti žalobce a dospěla k závěru, že žalobce byl ke dni 29. 6. 2020 i k datu jednání PK MPSV Ostrava závislým na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Za nezvládané byly uznány základní životní potřeby komunikace, stravování a péče o zdraví. K námitkám zmocněnce žalobce bylo následně zpracováno doplnění posudku PK MPSV Ostrava, která jednala dne 9. 3. 2022 mj. za přítomnosti žalobce. Na základě tohoto jednání a doplněných podkladů byl přijat závěr, že ode dne 29. 6. 2020 do 8. 3. 2022 byl žalobce osobou závislou ve stupni I (lehká závislost), z důvodu nezvládání tří základních životních potřeb (komunikace, stravování, péče o zdraví) a ode dne 9. 3. 2022 je závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), a to pro nezvládání celkem čtyř základních životních potřeb (komunikace, stravování, tělesná hygiena, péče o zdraví). Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí žalobou.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce prostřednictvím svých zástupců podal žalobu, z jejíhož obsahu vyplývá, že žalobce nesouhlasí se stanoveným stupněm závislosti na pomoci jiné osoby ode dne podání žádosti

o příspěvek na péči. Požaduje, aby byl již ode dne podání žádosti (od 1 roku věku dítěte) uznán závislým na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost), případně alespoň ve stupni II (středně těžká závislost), a to s ohledem na diagnózu FAS (fetální alkoholový syndrom) a s ním spojenou motorickou retardací těžkého stupně. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno. Vznesen byl též návrh na výslech dětské klinické psychologky Mgr. H. J.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že PK MPSV ve svém posudku při hodnocení zdravotního stavu a stupně závislosti žalobce vycházela z početné lékařské dokumentace, vlastního vyšetření žalobce i závěrů sociálního šetření. V podrobnostech žalovaný odkázal na spisovou dokumentaci a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutečnosti, které by přijatý závěr rozporovaly, předloženy nebyly. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

III. Jednání před soudem

7. K požadavku zástupců žalobce se konalo dne 16. 6. 2023 u soudu jednání, za přítomnosti zástupců žalobce a při omluvené nepřítomnosti zástupce žalovaného. Zástupci žalobce podrobně popsali peripetie spojené s průběhem předcházejícího správního řízení. Poukazovali na od počátku odmítavý přístup úřadů a rozhodování posudkových lékařů „od stolu“. Velmi se jich dotýkaly a zraňovaly je též některé nevhodné poznámky ze strany pracovníků úřadu. Na jednání PK MPSV v Ostravě nebyl žalobce podrobně vyšetřen. Zástupci žalobce měli dojem, že PK MPSV není s posuzovanou věcí dostatečně seznámena, resp. že není seznámena s předloženou zdravotní dokumentací žalobce. Diagnóza FAS vyžaduje mimořádnou péči, odpovídající těžké závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby, případně středně těžké závislosti již od podání žádosti. Setrvali proto na svém žalobním návrhu.
8. Návrhu žalobců na doplnění dokazování výsledkem Mgr. H. J. vyhověno nebylo. Důvodem byla skutečnost, že Mgr. H. J. je dětskou klinickou psychologkou, jejíž zprávy ohledně zdravotního stavu žalobce měla PK MPSV k dispozici, Mgr. J. byla též osobně přítomna jednání PK MPS v Ostravě. Zároveň se nejedná o lékařku s odborností v oboru posudkového lékařství, její odborné kompetence jsou tedy pro účely řízení ve věci příspěvku na péči omezeny (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 93/2012-33).
9. Soud v průběhu jednání poskytoval účastníkům řízení procesní poučení o možnostech soudu v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí. Vyjádření žalovaného, který navrhl zamítnutí žaloby, bylo zástupcům žalobce zasláno. Po závěrečném návrhu zástupců žalobce soud po přerušení jednání přistoupil k vyhlášení rozsudku.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.].
11. Žaloba není důvodná.
12. Právní úprava poskytování příspěvku na péči je obsažena v zákoně o sociálních službách a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška“). Pro účely poskytování příspěvku na péči jsou rozlišovány

čtyři stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby, a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií, je zvládání jednotlivých základních životních potřeb vymezených v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. V případě osob mladších 18 let se jedná o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobní aktivity (srov. § 9 odst. 1 a 3 zákona o sociálních službách). Nárok na příspěvek nemá osoba mladší 1 roku (§ 7 odst. 3 zákona o sociálních službách).

13. Podle § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, ve stupni III (těžká závislost) pro neschopnost zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb a ve stupni IV (úplná závislost), jestliže není schopna zvládat osm nebo devět těchto potřeb; přičemž vyžaduje *každodenní mimořádnou péči* jiné fyzické osoby.
14. Obsahové vymezení jednotlivých životních potřeb stanoví vyhláška v příloze č. 1. Přitom obecně platí, že pokud není osoba schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 vyhlášky, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 2a vyhlášky). U osob do 18 let věku se nicméně při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle § 9 odst. 1 a *při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku*. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se tedy nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku (§ 10 zákona o sociálních službách).
15. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky se za neschopnost zvládání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za přijatelný standard se přitom považuje zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
16. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. *Pokud však osoba do 18 let věku nemá z důvodu nízkého věku a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje ještě vyvinutou schopnost zvládat některou ze základních životních potřeb nebo některou aktivitu, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, není pro účely posuzování stupně závislosti považována za osobu, která je neschopna základní životní potřebu zvládat*. To neplatí, pokud

osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu při zvládání základní životní potřeby nebo některé aktivity, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby (§ 2b vyhlášky).

17. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
18. V řízení o přiznání příspěvku na péči je stěžejním důkazem odborný posudek zdravotního stavu a závislosti na pomoci jiné osoby. Povahou takového posudku, jakož i na něj kladenými požadavky, se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dovedl, že „se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104).
19. Při posuzování stupně závislosti je třeba vycházet z posudkových kritérií obsažených v ustanovení § 1 až § 2c vyhlášky. V případě osob mladších 18 let musí být z posudkového hodnocení zřejmé důvody, pro které je či není při zvládání základních životních potřeb vyžadována každodenní mimořádná péče jiné fyzické osoby, a to s ohledem dosažený stupeň biopsychosociálního vývoje posuzovaného dítěte.
20. Prizmatem uvedených požadavků právní úpravy a ustálené judikatury soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí. Soud přitom nemá odbornou způsobilost k tomu, aby sám hodnotil vliv dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované osoby na zvládání jednotlivých základních životních potřeb. Jeho úkolem je přezkoumat napadené rozhodnutí z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti, potažmo z hlediska úplnosti a přesvědčivosti posudkového hodnocení, na němž je založeno. Relevantním vodítkem při posouzení psychomotorického vývoje dítěte byla rovněž příloha k Instrukci náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 MPSV, účinné od 1. 9. 2016, jejímž obsahem je metodika posuzování zdravotního stavu právě pro účely zákona o sociálních službách (Posuzování stupně závislosti pro účely příspěvku na péči), dále též jen „Instrukce“. Tato (zveřejněná) metodika je určena pro posudkové komise MPSV a lékařskou posudkovou službu žalované a posudkové hodnocení by s ní mělo korespondovat.
21. Aby mohl být žalobce (posuzovaný jako osoba do 18 let věku) shledán závislým na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost), jak je v žalobě požadováno, musel by být uznán neschopným zvládat alespoň šest základních životních potřeb. Soud se proto zaměřil na potřeby, které žalobci ode dne 29. 6. 2020 do 8. 3. 2022, uznány nebyly, tj. mobilita, orientace, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity. Žalobce se narodil 14. 6. 2019, v této době se tedy jednalo dítě staré cca 12–32 měsíců. U takto malých dětí je nutno vycházet z toho, že kvalita zvládání jednotlivých vymezených aktivit u konkrétních základních životních potřeb nemůže dosahovat stejné kvality, jako je tomu u dětí školního věku, natož u dospělých. Je proto třeba vyjít ze schopností a dovedností, které jsou pro danou věkovou kategorii považovány za „normu“ a

teprve za situace, kdy potřeba péče o dítě v daném věku ve vztahu ke konkrétní základní životní potřebě svým rozsahem, intenzitou nebo náročností přesahuje péči standardní, tj. péči poskytované osobě téhož věku, jedná se o naplnění požadavku mimořádné péče.

22. Podle přílohy Instrukce *nelze* ve věku 1–2 roky dítěte s ohledem na jeho psychomotorický vývoj *hodnotit* mimořádnou péči u základních životních potřeb *oblékání a obouvání* (neboť v tomto věku se ani zdravé dítě samo neoblékne ani neobuje), ani u základní životní potřeby *tělesná hygiena* (neboť v tomto věku ani zdravé dítě hygienu nezvládá). V případě dítěte ve věku 2–3 roky pak *nelze hodnotit* mimořádnou péči u základní životní potřeby *oblékání a obouvání*, neboť v tomto věku se ani zdravé dítě stále nedokáže samo obléknout a obout, pouze se učí spolupracovat. Bylo proto nutné přistoupit k přezkumu závěru, že žalobce v období od 29. 6. 2020 do 8. 3. 2022 nepotřeboval mimořádnou péči při zvládání základních životních potřeb **mobilita, orientace, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity**. Ostatní základní životní potřeby byly žalobci v tomto období uznány jako nezvládané (komunikace, stravování, péče o zdraví), případně je nebylo možné s ohledem na psychomotorický vývoj dítěte hodnotit z hlediska potřeby mimořádné péče (oblékání a obouvání, tělesná hygiena do 2 let věku dítěte).
23. Základní životní potřeba *mobilita* se v případě dítěte ve věku 1–2 roky dle přílohy k Instrukci uznává jako nezvládaná tehdy, pokud se dítě samo neposadí, nevytáhne se do stoje a neudělá pár kroků s oporou, resp. pokud dítě ve věku 2–3 roky nechodí. Dle posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 9. 3. 2022 nebylo zjištěno, že by se žalobce nezvládl vytáhnout do stoje a neudělal pár kroků s oporou. Z dokumentace vyplynulo, že žalobce začal chodit od 18 měsíců. Není u něj přítomna těžká vada nosně pohybového aparátu, paresy závažné, ankylosy kloubů apod.; nosně pohybový aparát je ve vývoji. Soud má za to, že takové hodnocení PK MPSV odpovídá lékařským nálezům, které měla PK MPSV k dispozici, hodnocení též koresponduje s právní úpravou i Instrukcí. Základní životní potřeba *mobilita* tedy byla správně vyhodnocena jako „zvládaná“, neboť při porovnání s péčí, kterou je třeba věnovat zdravému dítěti téhož věku, zde nebyla potřeba mimořádné péče.
24. Základní životní potřeba *orientace* se v případě dítěte ve věku 1–2, resp. 2–3 roky dle přílohy k Instrukci uznává jako nezvládaná tehdy, pokud dítě nerozlišuje osoby blízké a cizí, neobrací se za zvukem, nesleduje očima. Dle posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 9. 3. 2022 nebylo zjištěno, že by žalobce nerozlišoval osoby blízké (resp. sympatické) a cizí, že by se neobracel za zvukem a nenavazoval kontakt očima. To potvrzuje i zpráva ze sociálního šetření a zdravotní dokumentace; žalobce reaguje na zvuk, hodně čerpá z kontaktů s novou pěstounskou rodinou. Dle PK MPSV se nedá v tomto období hovořit o plné neorientaci, proto nezvládání této základní životní potřeby nebylo uznáno. Soud má za to, že takové hodnocení PK MPSV odpovídá lékařským nálezům, které měla PK MPSV k dispozici, hodnocení též koresponduje s právní úpravou i Instrukcí. Základní životní potřeba *mobilita* tedy byla správně vyhodnocena jako „zvládaná“, neboť při porovnání s péčí, kterou je třeba věnovat zdravému dítěti téhož věku, zde nebyla potřeba mimořádné péče.
25. Zvládání základní životní potřeby *tělesná hygiena* nelze u dítěte do 2 let věku hodnotit, jak již bylo uvedeno výše. V případě dítěte ve věku 2–3 roky dle přílohy k Instrukci se tato potřeba uznává jako nezvládaná tehdy, pokud si dítě neumyje ruce. PK MPSV („celkem hraničně“) uznala tuto základní životní potřebu za nezvládanou od 9. 3. 2022, tj. ke dni jednání komise, s ohledem na pozorování žalobce. K tomu poskytla podrobnější rozvahu, podle níž „je obecně pravdou, že dítě ve věku 2–3 let věku může v rámci zaučení spolupracovat při hygieně, ale nemusí, umyje si postupně alespoň ruce, do 3 let se ale obecně

nepřihlíží k mimořádné potřebě pomoci a dohledu jakožto k mimořádné péči, podobně jako u celkové hygieny. O uznání této potřeby bylo rozhodnuto na základě vyšetření pozorováním chlapce při jednání, orientačním zhodnocením motoriky, která není příliš cílena, úchop není plný, spíše levou rukou, spolupráci nelze předpokládat a není zřejmé ani zaučení ve 3 letech věku. Před datem jednání PK MPSV není důvod ke zohlednění této potřeby, neboť jde o tzv. „zaučovací období“ raného věku batolete.“ Soud považuje takové hodnocení za dostatečně odůvodněné pro přijetí závěru o potřebě mimořádné péče ve vztahu k této základní životní potřebě ode dne 9. 3. 2022, tj. od cca 2 let a 8 měsíců věku žalobce.

26. Základní životní potřeba *výkon fyziologické potřeby* se v případě dítěte ve věku 1–2, resp. 2–3 roky dle přílohy k Instrukce uznává jako nezvládaná tehdy, pokud je nutno zabezpečit mimořádnou péči např. při vybavování stolice, v případě opakovaného cévkování, ošetřování stomie, ošetřování rozštěpových vad, vývodných cest. Taková potřeba mimořádné péče v případě žalobce u této základní životní potřeby shledána nebyla.
27. Obdobně je nutno potvrdit závěr o tom, že žalobci nemohla být uznána jako nezvládaná základní životní potřeba *osobní aktivity*. Ta se v případě dítěte ve věku 1–2 roky dle přílohy k Instrukce uznává jako nezvládaná tehdy, pokud je dítě apatické, resp. pokud si dítě ve věku 2–3 roky nehraje. Taková zjištění, tj. že by byl žalobce apatický a nehrál si, z dokumentace, kterou měla PK MPSV k dispozici, ani z vlastního vyšetření žalobce na jednání komise nevyplynají, nebylo tedy na místě ve vztahu k této aktivitě uznat potřebu mimořádné péče.
28. Soud má z uvedených důvodů za to, že závěry posledního posouzení PK MPSV (doplňujícího posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 9. 3. 2022), které se plně promítly do závěrů napadeného rozhodnutí, odpovídají právní úpravě, jsou dostatečně odůvodněny a lze je potvrdit jako zákonné. Nutno doplnit, že doba platnosti posudku byla stanovena na 30. 6. 2024. Poté dojde k dalšímu posouzení schopností žalobce zvládat jednotlivé základní životní potřeby, resp. potřebě mimořádné péče při jejich zvládnutí ze strany pečující osoby.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 16. června 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.

samosoudkyně